

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirant voert in hogere voorziening drie middelen aan:

1. Niet betwist wordt dat het bestreden merk uitsluitend wordt gebruikt met het aanvullende woordelement „Bullerjan”. Rekwirant voert aan dat de bewijzen bij de beoordeling van het onderscheidend vermogen van het toegevoegde element „Bullerjan” onjuist zijn opgevat. Het Gerecht heeft het onderscheidend vermogen van het toegevoegde element (slechts) normaal geacht. De vaststelling van een (slechts) normaal onderscheidend vermogen vindt geen steun in de overgelegde bewijzen, aangezien deze geen informatie bevatten over de omvang, de duur en de intensiteit van het zelf als merk ingeschreven element „Bullerjan”.
2. Als tweede middel in hogere voorziening voert rekwirant aan dat het Gerecht het door hem aanvaarde grote onderscheidend vermogen van het bestreden merk tegenstrijdig heeft gemotiveerd. Het Gerecht gaat er in zijn motivering enerzijds van uit dat het bestreden merk een „ongebruikelijke vorm” heeft, maar bevestigt anderzijds dat andere producenten kachels met een zeer gelijksoortige vorm verhandelen. Een verdere tegenstrijdigheid ligt in de vaststelling van het Gerecht dat, enerzijds, het grote onderscheidend vermogen van het bestreden merk niet afhangt van de eventuele functionaliteit ervan, maar anderzijds dit onderscheidend vermogen door de zeer gelijksoortige vorm van andere kachels niet in twijfel wordt getrokken, aangezien deze vorm aan het streven naar een bepaald technisch resultaat te wijten zou kunnen zijn. De motivering van het Gerecht is derhalve in twee opzichten tegenstrijdig, en bijgevolg wordt daarin blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.
3. Als derde middel in hogere voorziening voert rekwirant aan dat artikel 15, lid 1, onder a), van de verordening inzake het gemeenschapsmerk (hierna: „verordening”) ⁽¹⁾ in verschillende opzichten rechs onjuist is uitgelegd en toegepast. Allereerst heeft het Gerecht bij het in het kader van artikel 15, lid 1, onder a), van de verordening vereiste onderzoek van het onderscheidend vermogen van het bestreden merk, de rechtspraak van het Hof inzake de beoordeling van het onderscheidend vermogen van driedimensionale merken bestaande in de vorm van de waar niet gevolgd. In strijd met de rechtspraak van het Hof heeft het Gerecht de in dit opzicht vereiste vergelijking van het bestreden merk met de in de sector gebruikelijke vormen van kachels niet verricht. Voorts heeft het Gerecht vastgesteld dat de eventuele functionaliteit van de vorm van het bestreden merk niet relevant was voor de beoordeling van het onderscheidend vermogen ervan. Bijgevolg heeft het Gerecht schending begaan van het erkende beginsel dat bij de beoordeling van het onderscheidend vermogen rekening moet worden gehouden met alle relevante omstandigheden van het concrete geval. Ten slotte heeft het Gerecht de rechtspraak van het Hof inzake het gebruik van een ingeschreven merk als onderdeel van een samengesteld merk, welk gebruik de rechten van de merkhouder in stand houdt, niet gevolgd. Het Gerecht heeft het in dit opzicht voldoende geacht dat het als onderdeel van een samengesteld merk gebruikte merk verder wordt herkend als een aanduiding van de herkomst. Het Gerecht is er bijgevolg aan voorbijgegaan dat volgens de duidelijke bewoordingen van artikel 15, lid 1, onder a), van de verordening en de rechtspraak van het Hof, steeds verder moet worden onderzocht of het onderscheidend vermogen van het ingeschreven merk wordt beïnvloed. Het Gerecht heeft dit niet onderzocht.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 78, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Vestre Landsret (Denemarken) op 14 december 2015 — Jyske Finans A/S/Ligebehandlingsnævnet namens Ismar Huskic

(Zaak C-668/15)

(2016/C 068/31)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Vestre Landsret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Jyske Finans A/S

Verwerende partij: Ligebehandlingsnævnet som mandatar for Ismar Huskic

Prejudiciële vragen

- 1) Dient het verbod van directe discriminatie op grond van etnische afstamming in de zin van artikel 2, lid 2, onder a), van richtlijn 2000/43/EG ⁽¹⁾ houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming aldus te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een handelwijze als die in het hoofdgeding, waarbij personen die niet zijn geboren in Scandinavië, een lidstaat, Zwitserland of Liechtenstein, ongunstiger worden behandeld dan in Scandinavië, een lidstaat, Zwitserland of Liechtenstein geboren personen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden?
- 2) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, vormt een dergelijke handelwijze dan indirecte discriminatie op grond van etnische afstamming in de zin van artikel 2, lid 2, onder b), van richtlijn 2000/43/EG van de Raad indien deze handelwijze niet objectief wordt gerechtvaardigd door een legitiem doel en de middelen voor het bereiken van dat doel niet passend en noodzakelijk zijn?
- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, kan een dergelijke handelwijze dan in beginsel worden gerechtvaardigd als een passend en noodzakelijk middel om te waarborgen dat wordt voldaan aan het vereiste van een verscherpt klantenonderzoek als bedoeld in artikel 13 van richtlijn 2005/60/EG ⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 26 oktober 2005 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme?

⁽¹⁾ PB L 180, blz. 22.

⁽²⁾ PB L 309, blz. 15.

Beroep ingesteld op 17 december 2015 — Europese Commissie/Raad van de Europese Unie

(Zaak C-687/15)

(2016/C 068/32)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: F. Erlbacher, L. Nicolae, gemachtigden)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- de Conclusies van de Raad over de Wereldradiocommunicatieconferentie 2015 (WRC-15) van de Internationale Telecommunicatie-unie (ITU) zoals vastgesteld op 26 oktober 2015 tijdens de 3419e vergadering van de Raad in Luxemburg, vernietigen;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Met dit verzoek verlangt de Commissie vernietiging van de „Conclusies van de Raad over de Wereldradio-communicatieconferentie 2015 (WRC-15) van de Internationale Telecommunicatie-unie (ITU)” zoals vastgesteld op 26 oktober 2015 tijdens de 3419e vergadering van de Raad in Luxemburg.
2. Het verzoek berust op één middel, namelijk dat de Raad, door in plaats van een besluit op voorstel van de Commissie de Conclusies over de Wereldradiocommunicatieconferentie 2015 (WRC-15) van de Internationale Telecommunicatie-unie (ITU) vast te stellen, in strijd heeft gehandeld met artikel 218, lid 9, VWEU, dat van toepassing is op het namens de Unie tijdens de WRC-15 vast te stellen standpunt.
3. Dienaangaande betoogt de Commissie ten eerste dat artikel 218, lid 9, VWEU van toepassing is op standpunten die namens de Unie worden vastgesteld in situaties zoals de onderhavige, waarin de Europese Unie binnen de betrokken internationale organisatie een status heeft, te weten die van een sectorlid, als gevolg waarvan de Europese Unie op grond van artikel 3, lid 2, van het Statuut van de ITU het recht heeft om binnen de organisatie bepaalde handelingen te verrichten.